

Живѣлъ нѣкога единъ добъръ царь. Той ималъ чудно огледало, въ което се виждало всичко. Отъ страхъ предъ огледалото и лошитѣ хора ставали добри. Всички въ това царство били щастливи.

Завидѣлъ на добрия имъ животъ другъ царь и обявилъ война. Той билъ много пжти по-силенъ.

Уплашилъ се добриятъ царь и се затичалъ при огледалото.

— Кажи ми, огледалце, кой ще победи?

Потъмнѣло огледалото, после блѣснала свѣткавица и царьтъ видѣлъ всичко: Срѣщатъ се дветѣ войски, неприятелитѣ побеждаватъ, неговитѣ войници бѣгатъ. Но ето край града, като че ли изъ земята се появява юнакъ съ ноза конница, побеждава неприятеля и изчезва.

Зарадвалъ се царьтъ, но не знаелъ кои сж тѣзи, които ще му помогнатъ.

*

Излѣзла царската заповѣдь: всички да се запишатъ войници. Тръгналъ и единъ беденъ сиракъ да се запише. Наредилъ се при другитѣ. Но той билъ още малъкъ и слабъ, та единъ отъ началниците му се присмѣлъ:

— И ти ли войникъ ще ставашъ?

— Не ме ли щете? Азъ съмъ по-храбъръ отъ васъ!
— извикало момчето.

Изпждили го. То много се натжжило:

— Като съмъ сиракъ, никжде не ме щатъ. Чакай да ида при царя да се оплача.

Пжтувало три дни и три нощи. Най-сетне стигнало при градскитѣ порти. Седнало да си почине. Извадило отъ торбичката си хлѣбъ и сирене да хапне. Изведнажъ до него седналъ единъ старецъ.

— О-охъ, изморихъ се, синко! И отъ три дена не съмъ ялъ нищо.